

ÂŞIK FEYMANİ (OSMAN TAŞKAYA) VE KAVAK VAKFI KADİRLİ ŞUBESİ BAŞKANI Sn. İBRAHİM BOYSALIN DİLİNDEN CINGILLI, CINGILLI HOCA YAHUT CINGILLI DELİ

Ben Celil ÇINKIR. Bugün 8 Mayıs 2018. Osmaniye ili Kadirli ilçesinde Kadirlililer Eğitim ve Araştırma Vakfı'nda (KAVAK'ta) İbrahim BOYSAL hocam ile beraberiz. Sohbetimizin konusu Kadirli kültüründe müstesna yer tutan, 60'lı ve 70'li yaşların yakından tanıdığı ve 1980'li yılların başında vefat eden, bölge insanı tarafından da CINGILLI, CINGILLI HOCA yahut CINGILLI DEDE olarak ta bilinen ve senaryosu İbrahim BOYSAL tarafından yazılan ve yaklaşık 2 yılı aşkın bir sürede KAVAK tarafından belgesel haline getirilen, 25 Nisan 2018 günü de belgesel film galası yapılan CINGILLI'yı konuşacağız. İbrahim BOYSAL Hoca'mdan CINGILLI DEDE kimdir, onunla ilgili bildiklerini anlatmasını istirham ediyorum. Ben sözü kendisine bırakıyorum.

İbrahim BOYSAL: Sizin de ifade ettiğiniz gibi CINGILLI HOCA, CINGILLI DEDE veyahut sadece CINGILLI olarak ifade edilen kişi, bizim yaş kuşağının yakinen tanıdığı ve hemen her memlekette olduğu gibi Kadirli'de de bulunan renkli kişiliklerden bir tanesi. Çocukluk yıllarımdan itibaren tanıdığım CINGILLI ilgi çeken kılık kıyafetiyle herkesin dikkatini üzerinde toplamıştır. Cingilli sözcüğünden de anlaşılacağı üzere, inci-boncuk diye tabir edebileceğimiz malzemeleri ve diğer değişik takı parçalarının gerek kendisi tarafından veya gerekse başka birilerince üzerine takılması neticesinde takılan cisimlerin birbirine çarpmaları nedeniyle oluşturduğu yansıma seslerinden dolayı halk arasında CINGILLI olarak anılır. Zaman içerisinde tavır ve hareketleri, uğradığı yerler ve buralarda konuştukları kişiler ile sohbet konuları, vatandaşlar tarafından duyulmaya, bilinmeye ve görülmeye başlandı. Sadece üzerine taktığı ve cingil diye ifade edilen takılardan dolayı değil, aynı zamanda eteğe benzer ve belden aşağı üzerine sardığı, eteklik diye de tabir edebileceğimiz bir giysisi de vardı. Onun dışında kış-yaz demeden sürekli olarak kullandığı güneş gözlüğü de ayrılmaz bir parçasıydı. Başına da fese benzer, dolamalı diyebileceğimiz, etrafına bez dolanmış bir şekilde gezen, koltuğunun altında kendine ait bir çantası olan, kalemi yanında olan, birçoklarına göre şifa muskalarından sonuç alınabilen, bazılarına göre gerçekten dini konularda kendisini çok iyi yetiştirmiş, bilgisi ve donanımı olduğuna inanılan, bazılarına göre de delidir diye tabir edilen, bazılarınca da Allah dostu olarak bilinen yapıda bir insan tipidir. Farklı olan bir başka özel tarafı, adını Selçuklular döneminde burada konaklayan Moğol kökenli bir komutandan aldığı bilinen Sülemiş isimli tepenin üzerinde bulunan bir mağarada yaklaşık olarak 20 yıla yakın hayatını sürdürmesidir. Kadirli hayatının tamamını bu mağarada geçirmiştir. Çarşıya indiği zaman bazılarının ilgisiyle, bazılarının merhameti ve yardımıyla karnını doyurmuş, yiyecek içecek veren kimseler bulamadığı zamanlarda da yaşadığı mağarada aldığı tedbirlerle hayatını idame ettirmiştir. Kılık kıyafeti ve çok az da olsa sarf ettiği dünya lisanından dolayı çok ilgi duyulur, insanların hoşuna gider ve saygı gösterilen bir kişilik haline gelse de bazen de kızdırıldığı olur, kapı dışarı edilir, yüz verilmez, çeşitli anlamlar yüklenir. Bu şekilde günü geçiren bir kişidir CINGILLI.

Uğradığı yerler doğal olarak çokça dükkanlar, özellikle de kapalı Pazar Yeri olarak bilinen yerdeki dükkanlar olduğu için, karşılaştığı insanlar onun kim olduğunu, nereden geldiğini, neler yaptığını, neden kılık kıyafetinin farklı olduğunu, neden üzerine öteberileri takip takıştırdığını merak etmekteydiler. Anlatılanlardan hareket ederek CINGILLI'nın doğma büyüme Kadirli'li olmadığını, dükkanına en çok uğradığı kişinin verdiği bilgilere göre Malatya'nın bir köyünden ilçemize geldiğini bilmekteyiz. Benzeri kişilerin birçoğunda olduğu gibi CINGILLI'nın kişilik yönünden değişim yaşamasına bir aşk hikâyesinin sebep olduğu bilinirler arasındadır. Birçok insanda yaratılıştan itibaren nazar dediğimiz bir durum vardır. Bazıları bu nazarda bulunma durumunun çok erken farkına varır iken bazıları da çok geç farkına varır. CINGILLI'da çok şiddetli ve etkileyici bir bakışın olduğunu biliniyor. Nazar etme gücü olan kişiler niyetlerine göre karşılarındaki kişileri etkileri altına almakta olup, bu nazarlar zaman zaman ölümle bile sonuçlanabilmektedir. Geleneklere göre gelinlik kızlara bazı yerel kıyafetler giydiriliyor. Bu kıyafetlerden bir tanesi de gelinin beline sarılan bir eteklik. Diğer kıyafetler arasında üzerine hediyelerin takıldığı bir yelek ve çeşitli iplerle örülmüş heybe kumaşını andırır bir dokumadan yapılan ve gelinin koluna takılan ve içine malzemelerin konulabilmesi için dokuma çantanın olduğu biliniyor. Yani CINGILLI'nın aile efradı gelini karşıladığında, kendi gelinlerine sevgi, saygı ve biraz da törelerimiz ve inancımız gereği olarak maddi katkı anlamında özellikle altın takmaktadırlar. Giysisinin güzel olmasına özen gösterildiği biliniyor. Âşık olduğu kız yahut kadın ile yapılan düğünleri esnasında, törelerimize göre düğüne gelen davetlilerin gelinlik kıza yaptığı takı merasimi esnasında CINGILLI'nın, olan bitenleri bir köşeden hayranlıkla seyredirken sevdiği kızın üzerine nazar ederek bakışından sonra kızın düşerek hayatını kaybettiği biliniyor. Bakışından dolayı sevdiği insanın ölümüne neden olması kendisini adeta kahrediyor. Bu olaydan sonra genç CINGILLI, ki o zaman ki CINGILLI değil, isminin Mehmet olduğu biliniyor, ölen kadının çantasını, takılan eşyaları ve etek şeklinde beline sarılan kumaşı da alarak yerini yurdunu terk eder, dağlara vuruyor kendini ve çeşitli yerlerde kaldıktan sonra son durağı Kadirli'ye kadar gelir. Malatya ile Kadirli arasındaki hayatının ne kadar olduğu ve nerede geçirildiği bilinmiyor. Bundan sonra kendi düşüncesine göre bakışıyla başka insanların zarar görmesini önlemek, sevdiği diğer canlıların ölümüne sebep olmamak amacıyla güneş gözlüğüne benzer bir gözlük buluyor ve hayatının sonuna kadar bu gözlüğü kullanıyor. Bununla kalmıyor tabii ki. Sevgilisinin ölümünün kendi elinden olması içine batıyor ve çok acı veriyor. Yanına aldığı sevgilisinin çantasını sürekli olarak koluna takıyor, düğün günü nişanlısına takılan etekliğe benzer bezi de yanına alıyor ve bunu da sevgilisinin hatırasını canlı tutmak amacıyla sürekli olarak beline takıyor. Onu sevedim ama hiç olmazsa onun elbiselerini üzerimde taşıyayım düşüncesiyle sevgilisinin eşyalarını sürekli kullanır. Sevgilisine verilen çantayı kaybedince onun yerine etraftan meşin çanta buluyor ve onu kullanıyor. Düğün gecesi sevgilisinin göğsüne takılan altınları ve veya altına benzeyen takılabilecek ne varsa onları da sürekli olarak giydiği kıyafetin üzerine takıyor. Kadirli'ye gelişi bu kılık ve kıyafet içerisinde. İçinde isyan var, acı var, acılardan kurtulma güdüsü var, hasret var, kendini suçlamak var. Kılık kıyafetin bu şekilde ortaya çıkması başından geçen bu olaylara endeksleniyor. Kadirli'de bu kılık kıyafetle tanınmaya ve

görölmeye başlanınca kendisine farklı gözle bakılmaya başlanıyor. Hemen ilk etapta kendisine Kadirli ililer tarafından deli damgası vuruluyor.

Bir süre sonra onun anlamlı sözler sarf ettiğini görenler onun deli değil de bir Veli olduğunu düşünmeye başlıyorlar. Çok fazla konuşmasa da konuştuğu incelikli, mana dolu sözler söylediği için halk ona CINGILLI HOCA demeye başlıyor. Ona yardım etmeye başlıyorlar. Özellikle yemesine içmesine yardımcı olunuyor. O kendisine yapılan bu yardımları özellikle acıma duygusuyla yapılanları pek te hoş karşılamıyor. Bir süre sonra kendisinden farklı taleplerde bulunulmaya başlanıyor. CINGILLI'nın büyük bir din âlimi olduğunu düşünen bir çok insan oluyor. Kendisinin Arapça okuyup yazdığını bilenler onu derin âlim yerine koymaya başlıyorlar. Kendisinden dua etmesini ve çeşitli durumlar ve hastalıklar için muska yazmasını isteyenler çıkmaya başlıyor. Kendisinden talep edilen beklentileri herhangi bir maddi karşılık beklemeden yerine getirmeye başlıyor. Kendisine yeme içme gibi konularda yapılan yardımlardan ziyadesiyle hoşnut olduğu için, CINGILLI'nın insanlar bana güveniyorlarsa ben de o insanlar için dua ederim diye düşündüğü biliniyor. 1960'lı yıllarda muska ve dua ile çeşitli hastalıklar ve durumlarda tedaviye başvurma eğilimi çok fazla idi. O yıllarda insanlar her türlü derdine deva bulacağı doktoru ve ilacı bulmakta zorluk çekiyordu. İnsanlar doktor ve ilaçların yokluğunu bu tür inanışlarla dolduruyorlardı. Yılan sokan, vücudunda çıban çıkan, atını veyahut ineğini ya da davarını kaybeden, hatta ve hatta biriyle evlenmek veya ayrılmak isteyenler çok sık olarak CINGILLI'yı ziyaret ediyorlardı. Bundan sonra CINGILLI'ya toplumun bakış açısı daha da farklılaşıyor. Önceleri alay konusu olan kılık kıyafet görüntüsü artık yerine saygı ve hürmete, kerametinden medet umulan bir şahsiyete dönüşüyor. Kendi içinde var olan nazar etme gücünü dua ederek insanlara yardım etme şekline çeviriyor. Bunda da bir hayli etkili ve başarılı olduğu biliniyor. Sülemiş Tepesi'ndeki mağarada hayatını sürdürürken günlük olarak şehir merkezine geliyor. Şehir merkezine gelirken yanından eksik etmediği iki adet helkesi ile mağaraya dönerken günlük ihtiyacı için su götürdüğü hatta mağaranın etrafına diktiği meyve ağaçlarını helkelerle götürdüğü sularla suladığı ve onları büyüttüğü biliniyor. Hayat bir şekilde son bulacaktır. Bu tüm canlılar için kaçınılmaz bir gerçektir. CINGILLI'nın hayatının bitişi de mağarada bir yılanın sokması ile oluyor. Bizler KAVAK olarak yukarıdan beri anlatılan hususları belgesel film olarak kayıt altına aldık ve 25 Nisan 2018 tarihinde de bu belgeselin galasını yaptık. Ruhun şad mekanın cennet olsun CINGILLI.

Celil ÇINKIR: Hocam kısaca İbrahim BOYSAL kimdir? Siz Kadirli Eğitim ve Kültürünü Yaşatma Vakfı olarak çok ulvi bir göreve ve başarıya imza atıyorsunuz. Tirşik okurlarından vakfınıza ve çalışmalarınıza maddi ve manevi destek vermek isteyenleri bilgilendirmek amacıyla kısaca çalışmalarınızdan bahseder misiniz?

İbrahim BOYSAL: İbrahim BOYSAL 1948 doğumlu. Emekli öğretmen. 1997 yılında emekli olduktan sonra, 1993 yılında kurulan KAVAK'ın faaliyetlerinin aktif olarak içerisinde olduk. Emekliliğimi eğitim ve kültür alanında çalışmalar yaparak geçiriyorum. Özellikle eğitim alanında kısıtlı imkânlarla sahip aileler ile yoksul ailelerin üniversite tahsili yapan çocuklarına burs temin ederek yardımcı olmaya çalışıyoruz. Destek verdiğimiz öğrencilerimizin sayısı

bağışlara bağlı olarak artmaktadır. Bu sayı yıllık olarak 30 - 40 kişi aralığında olmaktadır. Bu hizmeti yıllardan beri sürdürmekteyiz. Eğitimde en büyük katkımızın bu olduğunu düşünmekteyim. Kültürümüze de elimizden geldiği kadarıyla kültürümüzü kayıt altına alan ve bu alanda emek veren arkadaşlara da yılın kültür ödülü adı altında sembolik olarak hediyeler ve plâketler vermekteyiz. Kültür alanında verdiğimiz bu ödüllerden bir tanesini de bölgemizin yerel dil ve sözlü kültürünü bir araya getirerek yazmış olduğu “Karacaoğlan Coğrafyası Söz Çıkını” isimli eserinizden dolayı hatırladığım kadarıyla 2016 yılında Araştırmacı Yazar ve Şair olarak Celil ÇINKIR’a yani size vermeyi uygun görmüştük. Bu şekilde yaptığımız uygulamayla yazarlarımızın eserlerini değerlendirme, onları kamuoyuna tanıtma ve onları toplumumuzla kaynaştırmayı hedef alıyoruz. Ayrıca eğitim konusunda desteği olan kişilere de her yıl “yılın eğitim ödülü” nü vermekteyiz. Yine Kadirli’nin Harkaçtığı Köyü’nde bulunan tarihi okulu harabe olmaktan kurtararak kurmuş olduğumuz bir Eğitim ve Kültür Müze’miz var. Yaşar Kemal dünya çapında ünlü İnce Memed romanını bu köyde ve müzenin olduğu yerde yazmıştır. Cumhuriyetin kurulduğu yıllardan günümüze kadar eğitim ve öğretimde kullanılan alfabelerden tutun da bütün kitaplar ve yardımcı malzemelerin tamamı temin edilerek burada sergilenmektedir. Kültürel varlıklarımızı da köylerden ilanlarla toplayarak aynı yerde bulunan müzenin içerisinde sergilemekteyiz. Aşık Feymani şenliğinin dördüncüsünü gerçekleştirdik. Delağra isimli bir değerimizi ortaya çıkardık ve belgeselini yaptık. Delağra’nın heykelini diktik.

Hayırsever insanlarımız için KAVAK vakfımızın banka hesap bilgileri şöyledir: KADIRLI EĞİTİM VE KÜLTÜR VAKFI KADIRLI ŞUBESİ. VAKIFLAR BANKASI KADIRLI OSMANİYE ŞUBESİ. HESAP NO: IBAN: TR130001500158018012305486

Vakfım adına Tirşik Dergisi’ne yayın hayatında başarılar diliyorum. Tirşik okurlarına da sağlıklı ve huzurlu günler diliyorum.

Celil ÇINKIR: KAVAK Kadirli Şubesi’nde çok önemli bir konuğumuz ile beraberiz. Osman TAŞKAYA namı diğer Âşık Feymani. Üstadım siz bu toprakların çok önemli ve güçlü bir sesisiniz. CINGILLI ile ilgili olarak söyleyecekleriniz mutlaka vardır. Sözü ben size bırakıyorum.

Âşık FEYMANİ (Osman TAŞKAYA): CINGILLI DELİ ya da CINGILLI HOCA da derlerdi. Kadirli’ye başka yerden geldiği bir rivayete göre Malatya’dan Kadirli’ye geldiği söylenir. Uzun boylu, entari şeklinde bir şey giyer, üzerine de cıncık boncuk, kıymetli-kıymetsiz her kim ne bulmuşsa, böyle eğlencesine olsun veyahut kendi istiyor diye olsun veyahut ta meraktan, getirdiklerini çatal iğneyle tuttururlardı elbisesine, o da hiç bir şey demezdi. Ben şuna da şahit oldum. Bir gün annem, bir yiğenim vardı, küçük bir çocuk güzelde bir nazar boncuğu vardı. Takmışlardı. Dedi ki, bir torunum var çok güzel, ona ellerin nazarı oluyor. Şu nazar boncuğunu verirsen torunumun sırtına takacam dedi. Tabi alabilirsin dedi. Annem aldı bir şey demedi onun üzerine de başka bir şey taktı ona da bir şey demedi yani. Çok sakın böyle huzurlu bir insan. Huzursuzlukta vermezdi böyle delilik melilik yapmazdı öyle. Ben görmedim yani öyle varsa da ben görmedim. Böyle sakın bir hali vardı. Burda Kadirli’de Savrun Çayı’nın batısına düşen Sülemiş Tepesi var. Orda bir mağarada yaşarmış. Yaşardı daha doğrusu. Kışın

o mağarada kalırdı. Yazın Temmuz, Ağustos'ta da bu Kadirli'nin yukarki daha sonra yapılan köprü'nün öteki tarafa geçince böyle şelale yaptılar. O şelalenin olduğu yere böyle bir çukur vardı. Ya kendi yapmıştı. Ya da yapılı öyle bir çukur vardı. Yatağını falan elbiselerini oraya koyup üzerine de bir iki dal veya çalı ve taş koyar. İki tane helkesi vardı. O helkelerini alır yaz günleri kış günleri değil de o helkeleri alır o zamanlar Kadirli'nin köprüsü yıkılmıştı yıkılan köprü'nün taşlarından geçek yapılmıştı. O taşlara basılarak geçilirdi. Ordan geçer sabahleyin çıkar, geçtikten sonra beri tarafa, orada bir kaç tane dükkân vardı, fazla yoktu. İki üç tane dükkân vardı. O dükkânların birisine helkelerini bırakır çarşıya gelir, çarşıda da bir kaç dükkâna çokça uğrardı. Pazaryerinde zepze pazarı var şimdi burda, çarşının ortasında. Belediyeye ait heralde oralar, orda bir kaç dükkâna uğrar çokça değil. Çarşının içinde de esnaftan birkaç yere uğrardı. Bir işi düşen yâda muska mı yazdırırlardı yâda dua mı ettirirlerdi. Bir şeyler sorarlardı. Bu gimi kişiler gerekli olduğu zaman bu gibi yerlere uğrallar, CINGILLI HOCA'dan CINGILLI DEDE'den bir şeyler isterlerdi yaptırılırdı yani. Ben devamlı böyle gördüm biz o zamanlar gençtik tabi çocuktuk. Bir gün zepze pazarında bir dükkânda oturuyordu. Bende vardım onun sohbetini dinledim güzel tatlı tatlı bir konuşması vardı. İlmi konuşurdu yalnız. Ben de meraklıydım öyle sözlere. Gelir bir dükkânın kenarında şöyle durur dinlerdim. Yani o zamannar ala toraşan, delaannı olma çağımızıdı heralde. Bir kadın geldi. Bir köylü kadını geldi. Dedi ki hocam şöyle şöyle bir hastam var veyahut ben mi hastayım dedi. Bir yakınım mı hastayım dedi. Ona bir dua etmeni istiyorum dedi. Dedi ki, Perşembe günü akşamı, yatsı namazı olurken dedi yatsı namazından önce o Sülemiş'teki mağarama geleceksin dedi kadına ama yalnız geleceksin dedi. Burasını da çok manidar buluyorum niye öyle dedi orasını da çözemedik tabi. Geleceksin, yalnız gelince falan yerde dur üç sefer çağır, hoca ben geldim, hoca ben geldim diye üç sefer çağır. Bilmem kaç adım ilerle dur yine üç sefer çağır. Ondan sonra yine şu kadar adım at. Yine ordan üç sefer çağır, o zaman mağaraya yaklaşmış olursun ben dışarı çıkarım ses veririm sana gelirsin sana dua ederim dedi. Kadın da demek ki ya baştan savmak için öyle söyledi ya da CINGILLI HOCA'ya güvendiği için tamam hocam tek gelicem dedi. Dediğini yapacam dedi. Ama sonradan tabi bilmiyoruz gitti mi, gitmedi mi orasını bilmiyoruz. Yani birçok şeye rastladım. Bir çok insanların ihtiyaçlarına cevap verirdi. Muska mı yazardı dua mı ederdi orasını bilemem ama dua ederdi. Duasına rastladım da muska yazıp yazmadığını da bilmiyorum.

İkinci sefer rastladığım şey şu. Kadirli'nin o köprüsü yıkıldı taşlardan işte dediğim gibi geçiliyor. Kadirli'nin durumu o zamanlar öyleydi. Adana Ceyhan ilçesinin bir mahallesi var Caynak, Caynaklar Mahallesi. Bura Çingene'dir. Çingene dedikleri bir kabile. Bunlar orada yaşarlar. Onlardan bir tanesi bu dediğim kişi. Malatya'dan mı yoksa Sivas'tan mı ne, o taraftan gelme. İsmine Hasan. Hasan da, kendisine KOÇ BABA diyollar. Soyadı KOÇ. Hasan KOÇ da KOÇ BABA diyorlar. Hasanı unutmuşlar KOÇ BABA diyollar. Bir gün benim kayınpeder vardı rahmetli Hazım DEMİRCİ. Kozan'ın Bucak Köyü'nden hem kayın pederim hem de üstadım sayılan bir zatı muhteremdir. O onnarınan iyi anlaşırmış konuşurmuş daha doğrusu. Dedi ki gel şurda bir KOÇ BABA var dedi. Ben dedim yav bunlar Çingene. Bu Caynak Mahallesi'ne sağlam giren sağlam çıkmaz derler. Onlar biraz tehlikeli insanlarımış dedim. Yok yok o dedikoduya boş ver sen, gel dedi, seni hem de bir muhteremle tanıştırayım dedi. Gittik

KOÇ BABA'nın evine misafir olduk. Orda da kaldık. Çok temiz ve dürüst insanlar. O KOÇ BABA'ya bazı sorular sordum da o bir şey anlattı. Yani o zaman ki hallerini. Öyle dedikodular var onnar yanlış, biz öyle değiliz dedi. Ya sana bir şey anlatayım dedi. Bunlar bohçacılık yaparlar. Gençleri ve kadınları, genç erkeklerle bohçacılık yaparlar. Köylere giderler, köyün ihtiyacına ait kadın, erkek neyse ihtiyaçlarına göre bir şeyler satarlar. Bunnar Kadirli'nin o yüksek yerlerine geldiklerinde Sülemiş'in o yukarısına çadırlarını kurarlar. Beş on çadır böyle, fazla değil. KOÇ BABA'nın anlattığı. Oruya çadırları kurduk diyor. Ben de ordayım böyle küçük çocuklar var şöyle ala toraşanlar diyor. Orda ben diyor bekçi olarak orada kalıyorum diyor. Bizim çadırın içinde yatağım serili ben gederim gelirim yatarım diyor. Çocuklar da göz kulak olur. Yani hayvanlar çadırlara zarar vermesin diye oraları muhafaza görevi yaparlar diyor. Kadınlar da erkeklerinen satıcılığa gitti, bohcacılığa gitti diyor ama durumumuz da iyi değil, bir şey kazanan yok, aç susuz kaldığımız zamanlar da oluyor diyor. Böyle sıkıntı içerisindeyiz diyor. Ben dedim ki diyor, böyle ala toraşanlara büyük olan çocuklara, çadırlara göz kulak olun da ben bi geziyim dedim diyor. Böyle Sülemiş'i aşağıya indim diyor. Savrun'un kenarında gezerkennek diyor, şöyle epiye, elli atmış metre aşağıya doğru gittim diyor. Bir ses duydum diyor. Geri dönüp baktım kine diyor CINGILLI DELİ diyor. O mağaradan mı inmiş artık aşağıdan mı geldi artık orasını bilemiyorum, geldi diyor. O taşlardan geçecek. Aklıma bir şey doğdu diyor. Dedim ki diyor. Ey veli delilerin birçokları Veli olurmuş, yani ermişlerden olurmuş. Yani keramet sahibi olurlarımız. Sen de bunlardan birisiysen ama gönülden söylüyorum bunları diyor, açıktan bir şey söylemiyorum diyor. Zaten aramızda 50-60 metre var diyor. Sen de bunlardan birisiysen diyor ki taşın birisine de bastıydı karşıya geçmek için diyor. Gel o taştan geri dön, şurdan gel yanıma selam ver, şurdan da geç senin veli olduğuna yani ermiş olduğuna inaniyim dedim diyor, içimden aarı dedim diyor. Kendi kendime öyle der demez diyor, döndü taştan indi geldi diyor, yanıma önüme geldi diyor. Bana öyle bir sert bir tavırla bakarak dedi ki diyor. Selamı aldıktan sonra diyor. Senin Allah'ı rahatsız etmeye ne hakkın var? O kadar sıkıştıysan, çok sıkıntı varısa Allah'ı rahatsız etme çadırının içinde serili yatağını kaldır, onun altını yarım metre deşersen orda bir küp altın var onu al, ne yapmak istiyorsan onunla yap dedi diyor. Kızdı bana diyor. Bacaklarını çemredi sudan geçti diyor. Şehre doğru gitti diyor. Bunu duyunca diyor bende zaten altın lafını duyunca bunu keramet kabul ettim diyor. Sülemiş'e yöneldim hemen tepeye çıktım diyor. Vardım yatağı kaldırdım, zaten bizim kazmamız, küreğimiz her şeyimiz var diyor, deşmeye başladım diyor ve dediği gibi diyor yarım metre deştim diyor. Baktımdı bir küp altın. Aldım kaldırdım diyor, içi altın dolu küp diyor. Dopdolu diyor. Kazmayı küreği koydum oturdum yere diyor. Ey KOÇ dedim diyor kendi kendime. Bunu baban mı koydu buraya? Öyleyse senin bunu almaya hakkın yok. Çingenesin diye insanlıktan çıkmış değilsin. Allah seni Çingene yaratmış ama insan yaratmış. Şükret ve dürüst ol dürüst dedim diyor. Dürüst çalış Allah rızkını verir, Allah'tan iste dedim diyor. Bak o CINGILLI DELİ o hâle nasıl erdi öyleyse. Dürüstlüğünden erdi mutlaka. Dürüst olduğu için Allah'a inandığı, güvendiği için. O da insan sen de insansın. Ordaki, benim yatağın altındaki defineyi, bir küp altını nasıl biliyor? Ha Allah'ın dostu ki bildi diyor. Her şeyi CINGILLI DELİ'den şondan, bundan umma dedim diyor. Hemen diyor küpün ağzını kapattım, altını aldım toprağınan doldurdum, üstüne çalıları attım diyor. Çadırları da yıktım diyor. Çocukların

büyüklerine dedim diyor gidin mahalliye dalın ananızı babanızı bulun getirin dedim diyor. Herkes gelince burası bize uğursuz geldi dedim diyor. Yıkın çadırlarınızı, yüklen merkeplere dedim diyor. Ordan göçtük gittik diyor. Bir yere konduk diyor. Aşireti çağırdım diyor. Gelin bakalım gelin. Çingeneyiz ama hırsızlık yapmaya, soygunculuk yapmaya, halkı kandırmaya hakkımız yok. İnsanız. Çingene'ysek te insanız ne olursa olsun insanız. İnsan olacağız. Bizi yaradana sadık kalacağız dedim diyor. CINGILLI DELİ'nin diyor bana gösterdiği halden dolayı diyor, kerametten ötürü diyor, kendi kabileme doğruluğu, dürüstlüğü öğrettim diyor. Biriniz bir yanlış yaparsa kovarım aşiretten dedim diyor. Aha görüyorsun dedi, her çocuğun altında en moderen araba var, minibüs var, otobüs var, taksi var. Gerektiğinde minibüse biniyor, gerektiğinde taksiye, gerektiğinde de pikaba biniyollar diyor. Her birinin de ikişer katlı evleri var diyor. Ben gördüm diyor. İçinde yok yok yani. Zenginler. Biz bunu da o delinin sayesinde kazandık dedi. Biz insanlığımızı da o CINGILLI DELİ'nin sayesinde kazandık dedi. Böyle bir hatırasını anlattı. Bu hadise hatırladığım kadariyana 1975 yılında oldu.

Celil ÇINKIR: Üstadım çok teşekkür ediyorum. Allah razı olsun sizlerden.